

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Francisci Toleti S. R. E. Cardinalis Summa Casuum
Conscientiæ, Sive De Instructione Sacerdotum Lib. VII**

Toledo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

27. Quod indulgentia prosit viuis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40916

ciens dignitatem & ritum: non enim oraret, nisi cognosceret mortuis prodesse, vt expresse dicit Dion. cap. 7. de Ecclesiast. Hierarch.

Tertium est, si quis sit in peccato mortali, dum sumit pro mortuis indulgentias, faciendo id opus, per quod eis applicatur in peccato, indulgentiæ valent mortuis ipsis, qui in gratia Dei sunt, & in purgatorio detinentur. Aliqui tenent, nihil prodesse, sed mihi magis placet quod dixi, & ita Gab. sentit lect. 57. super can. Et ratio est, quia ratio satisfactionis, seu pretium poenarum, non est opus illius, qui est in peccato, sed indulgentia ipsa, & thesaurus meritorum Christi, & Sanctorum. Illud autem opus particulare, per quod indulgentiæ applicantur, fit ab illo, nomine Ecclesiæ, in qua numquam deest gratia. Opus autem, cum ab aliquo fit nomine alterius, non perdit valorem, quamuis, qui facit immediate, non sit in gratia: sicut qui dat eleemosynam per seruum, qui dum dat, cum vana gloria dat, non perdit valorem, si, qui iussit, bene iusserit dandam. Ecclesia autem est, quæ constituit viuos, vt consequantur indulgentias pro mortuis: opera viuorum huiusmodi non perdunt valorem pro mortuis, licet instrumenta, per quæ fiunt, mala sint.

Quod indulgentia profit viuus.

CAPVT XXVII.

Indulgentiam in hac adhuc vita existentibus prodesse, satis aperte superius ostendimus, fide catholica esse firmiter tenendum; non tamen modo eodem, quo mortuis, sed per modum absolutionis & potestatis iudicæ, quam Papa habet in viuos, vt explicauimus; vnde, non dicuntur indulgentiæ viuus per modum suffragij concedi. Aduertendum tamen, eos, quibus suffragia profutura sunt, debere quibusdam conditionibus non carere.

Quarum prima est, quod in gratia sint: existentibus enim in mortali non profunt indulgentiæ; & ratio huius est, nam satisfactio vnus non prodest alteri, nisi quia coniunctus est ei in vno corpore mystico; quæ coniunctio fit per gratiam: in hoc autem indulgentia fundatur, vt diximus.

Secunda est, quod sit causa pia, propter quam indulgentia conceditur: non enim indulgentia concedi debet absq; causa

pia:

pia: illa autem est pia causa, quæ ad Dei honorem, vel Ecclesiæ utilitatem pertinet.

Tertia, aliquod opus particulare, per quod singulis indulgentia applicatur, vt visitatio templi, vel elemosyna, vel aliquid simile: hoc autem eatenus est necessarium, quatenus pertinet ad piam causam, propter quam datur indulgentia: non enim idem sunt, causa, & opus particulare: aliquando enim posset esse causa magna, & opus paruum; vt, si indulgentia concedatur, vt omnes orent pro vna vrgenti Ecclesiæ necessitate, tunc magna est causa, præsens necessitas Ecclesiæ; at opus posset esse paruum, puta, vnum, *Pater noster*: immo aliquando posset dari sine tali opere, sed cum sola causa; vt, si illis, qui Ecclesiam defenderunt, Pontifex simpliciter indulgentiam concederet. Quando verò imponitur opus aliquod in indulgentia, tunc implendum est; aliter homo non consequeretur indulgentiam. Dubium autem posset hic suboriri, si quis opus hoc facit in mortali, cum tamen consequenda est indulgentia, est in gratia, an obtineat indulgentiam: v.g. datur indulgentia ter ieiunantibus in hebdomada, & in dominica communicantibus, quando indulgentiam consequuntur, si quis ieiunauit in peccato, tamen pœnituit in dominica, an consequatur indulgentiam; aliqui negant, sed contrarium magis placeat mihi, quod consequatur. Et ita tenet Ant. l.p. tit. 10. c. 3. Sylu. v. indulgen. §. 32. Sor. 4. d. 21. q. 2. art. 3. Duo tamen hic sunt notanda.

Alterum est, cum dicitur in indulgentia, confessis & contritis, non est opus confiteri statim, nisi alijs verbis exprimitur hoc in concessione, sed satis est illo anno fuisse confessum, & habere tunc contritionem cum proposito confitendi tempore debito. Ita tenet Sylu. ver. indulgentia. §. 20. Armilla ver. indulgentia, §. 18. Panor. super cap. omnis vtriusque sexus, de pœnitentia, & remiss.

Alterum est, cum in Iubilæis quibusdam conceditur facultas absoluendi à casibus aliquibus reseruat, si forte qui confessus est, & oblitus est, absq; sua culpa, alicuius reseruat, postea recorderetur, potest absolui à quolibet Cōfessario proprio, ac si tale peccatum non esset reseruat, quamuis alias habuisset censuras: nam verè per illam confessionem remissum est. Confessio enim & indulgentia extendunt se, non solum ab ore confessa, sed etiam ad oblita, facta tamen mortali negligentia.

De causa